

ČESKÁ REPUBLIKA - OKRESNÍ SOUD PRAHA-VÝCHOD

Na Poříčí 20/1044, 112 97 Praha 1

tel. 221 729 311 fax.: 257 005 060

e-mail: podatelna@osoud.phav.justice.cz, ID datové schránky: zyaabwu

NAŠE ZNAČKA: 43 Si 185/2022

VAŠE ZNAČKA: ///

VYŘIZUJE: XXXXXXXXX

DNE: 22. září 2022

XXXXXXXXXX

Vážená paní,

ve shora uvedené věci zasílám Vámi požadované rozhodnutí v anonymizované podobě.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová
předsedkyně Okresního soudu Praha – východ

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
 dne 26.5.05
 OKRESNÍ SOUD PRAHA-VÝCHOD
 dne 10.10.05 odd. 11

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha-východ rozhodl v hlavním líčení konaném dne 11. března 2005 v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Vrzáňové, Ph.D. a přísedících Aleny Ivanové a Bohuslavy Kovandové,

t a k t o :

O b ž a l o v a n ý

nar. Slovenská republika, bytem
 Praha-východ,

je vinen, že

v době od 3.7.2000 do 26.1.2002 si jako skladník – prodavač zaměstnaný v prodejně stavebního materiálu poškozeného
 sídlem , okr. Praha-východ, přisvojil stavební materiál poškozeného
 v celkové hodnotě 640.793,-Kč,

tedy

přisvojil si cizí věc, která mu byla svěřena a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

čímž spáchal

restný čin zpronevěry dle § 248 odst.1,3, písm.c) tr.zák. ve znění účinném od 1.1.2002,

a za to se odsuzuje

podle § 248 odst.3 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let.

Podle § 58 odst.1 tr.zák. se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 59 odst.1 tr.zák. se stanoví zkušební doba v trvání 5 (pěti) let.

Podle § 59 odst.2 tr.zák. se obžalovanému ukládá, aby podle svých sil v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 49 odst.1 tr.zák. se obžalovanému ukládá trest zákazu činností spojených s hmotnou odpovědností v trvání 5 (pěti) let.

Podle § 228 odst.1 tr.ř. je obžalovaný povinen nahradit poškozenému škodu ve výši 560.793,-Kč.

Podle § 229 odst.2 tr.ř. se tento poškozený odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Důkazy provedenými při hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav věci tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Ve věci se jedná o třetí rozhodnutí soudu prvního stupně po zrušení rozsudku ze dne 31.3.2004, č.j. 2T 163/2003-220, usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 22.7.2004, č.j. 11To 237/2004-245, kterým bylo zdejšímu soudu uloženo doplnit dokazování ve vztahu ke zjištění, jakým způsobem měl být trestný čin spáchán, konkrétně doplňujícím výsledkem znalkyně, zjištěním, zda došlo k machinacím v počítači používaném ve firmě poškozeného v době, kdy mělo dojít k trestné činnosti a obstaráním nastříhaných papírů a obálek, ohledně něž vypovídal svědek : od policejního komisaře. Soud tedy přibral znalce z oboru kybernetiky, vyslechl znovu znalkyni z oboru účetní evidence a vyžádal listinné důkazy od policejní komisařky, což však zůstalo bez úspěchu, neboť policejní komisařka soudu sdělila, že veškeré materiály související s předmětnou trestnou činností založila do spisu, který má soud k dispozici, zde se však nenacházejí. Po doplnění dokazování shora uvedeným způsobem intencí zmíněného usnesení Krajského soudu v Praze soud znovu rozhodl.

Soud v daném případě vycházel z výpovědi poškozeného, svědka

a dále z listinných důkazů provedených při hlavních líčení, jejichž obsah byl podrobně rozepsán v rozsudku zdejšího soudu ze dne 31.3.2004, č.j. 2T 163/2003-220, na nějž lze v tomto smyslu odkázat.

Nově byl proveden důkaz znaleckým posudkem z oboru kybernetiky, odvětví výpočetní techniky, z něhož vyplývá, že nelze potvrdit ani vyvrátit, že v době od 3.7.2000 do 26.1.2002 docházelo v účetní evidenci společnosti poškozeného vedené v počítači k machinacím s daňovými doklady, změnou nebo výmazem dat, neboť počítač byl v mezidobí prodán, nový majitel jej delší dobu užívá pro svou potřebu, soubory, z nichž by bylo možno učinit bližší zjištění, jsou postupně přepisovány, takže soubor s datem z inkriminovaného období nebyl nalezen.

Ve věci byla znovu vyslechnuta znalkyně z oboru ekonomiky, odvětví účetní evidence, která uvedla ve vztahu k inventuře provedené dne 26.1.2002, jež byla realizována až po vyskladnění položek uvedených na faktuře č. 033000302 (faktura vydaná

obžalovaným), že při absenci této faktury by byl vyčíslen schodek na materiálu vyšší o částku v této faktuře uvedené.

Soud po zhodnocení všech ve věci provedených důkazů ve smyslu § 2 odst.6 tr.ř. dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že obžalovaný se dopustil skutku tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. Obžalovaného ze spáchání předmětného skutku usvědčuje zejména výpověď poškozeného, kterému se obžalovaný svěřil se zpronevěrou zboží v hodnotě 640.793,-Kč s tím, že toto tvrzení je podporováno fakturou jím vydanou na tuto částku, směnkou podepsanou obžalovaným a dále též výpovědí svědka , který popsals nervózní chování obžalovaného před inventurou dne 26.1.2002 a dále i výpověďmi svědků

jež obžalovaný v kritické době žádal o půjčku v hotovosti celkem ve výši 650.000,-Kč, což je hotovost odpovídající výši škody způsobené zpronevěrou obžalovaného vůči poškozenému. V průběhu dokazování vyvstala pochybnost, jakým způsobem došlo ke zpronevěření aktiv z majetku poškozeného obžalovaným, tj. zdali si obžalovaný přisvojil svěřenou hotovost, či svěřený stavební materiál. Ačkoli z výpovědi poškozeného, svědků

a z faktury č. 1/30-10-01, která byla dle výpovědi poškozeného z účetnictví smazána, což mělo potvrzovat zásah do evidence zboží ze strany obžalovaného v tom smyslu, aby si mohl ponechat vyinkasovanou finanční hotovost, vyplývá určité podezření, že obžalovaný mohl provádět určité machinace s údaji zaznamenávanými do počítače poškozeného a díky tomu si ponechávat finanční hotovost, nebyla tato skutečnost potvrzena spolehlivě znaleckým posudkem z oboru kybernetiky, odvětví výpočetní techniky s ohledem na nenalezení potřebného souboru v předmětném počítači, který již používá osoba odlišná od poškozeného. Naproti tomu však přisvojování si stavebního materiálu, o němž před poškozeným obžalovaný před inventurou ze dne 23.1.2002 hovořil, je potvrzováno znaleckým posudkem z oboru ekonomiky, odvětví výpočetní techniky, z něhož mimo jiné vyplývá, že výsledkem fyzické inventury majetku ze dne 26.1.2002 bylo manko na materiálu ve výši 24.740, 13 Kč, tato inventura byla provedena po vyskladnění položek, které jsou obsaženy v daňovém dokladu vydané obžalovaným č. 033000302 a v případě, že by tato faktura před provedením zmíněné inventury vydána nebyla, navýšilo by se manko na materiálu o částku 640.793,-Kč, na níž předmětná faktura zněla. Ve vztahu ke zmíněným výpovědím svědků je třeba uvést, že jim soud uvěřil, neboť vypovídali pod hrozbou trestněprávního postihu v případě křivé výpovědi, v jejich výpovědích nebyly zjištěny skutečnosti, které by vedly k závěru, že se snaží účelově uváděním nepravdivých skutečností obžalovanému ublížit, neboť jejich výpovědi, pokud se jedná o určité skutečnosti vnímané společně spolu korespondují a korespondují i s provedenými listinnými důkazy, z nichž je třeba zejména zmínit kromě již výše uváděných faktur, pracovní smlouvu a dohodu o hmotné odpovědnosti, z nichž vyplývá, že v kritické době byl obžalovaný zaměstnancem poškozeného a převzal hmotnou odpovědnost za jemu svěřené hodnoty ve vlastnictví poškozeného. Tímto důkazem je pak také prokázáno, že obžalovanému byl stavební materiál i hotovost poškozeného svěřeny a pokud jde o námitku obhájce obžalovaného ohledně nevěrohodnosti svědka

který též pracoval v předmětném skladu a mohl být pachatelem předmětné zpronevěry, je třeba odkázat zejména výpověď poškozeného, z níž jednoznačně vyplývá, že se před ním obžalovaný doznal, že je pachatelem zpronevěry jeho zboží a pokud se jedná o to, že svědek uhradil polovinu ze schodku zjištěného předmětnou inventurou z ledna 2002, není to okolnost, která by znevěrohodňovala jeho výpověď, neboť se jednalo o schodek odlišný od schodku vzniklého jednáním obžalovaného, který byl vydáním faktury č. 03000302 fakticky vynulován a zbývající schodek zjevně vznikl pochybeními všech osob zodpovědných za sklad, takže je logické, že svědek a obžalovaný jej zaplatili rovným dílem. V dané věci nebyl ani prokázán nátlak na obžalovaného k jeho doznání ze strany poškozeného, čímž se obžalovaný hájil v průběhu hlavního líčení, neboť

poškozený zjevně neměl osobní zájem na tom, aby tímto způsobem učinil pachatelem právě obžalovaného, který v předmětné době nebyl jeho jediným zaměstnancem a v této souvislosti je třeba poukázat na již zmíněné výpovědi svědků , z jejich výpovědí shodně vyplývá zvýšená potřeba finančních prostředků ze strany obžalovaného a také na výpověď svědka , který vypovídal o zvýšené nervozitě obžalovaného před kritickou inventurou dne 26.1.2002. Ve vztahu k věrohodnosti svědků je třeba konstatovat to, co již bylo zmíněno ve vztahu k ostatním svědkům s tím, že obhajobě obžalovaného soud neuvěřil, neboť ji považuje za účelovou, učiněnou ve snaze vyhnout se trestněprávního postihu za předmětné jednání. Pokud se jedná o výši způsobené škody, vychází soud z faktury vydané obžalovaným a směnky jím podepsané, neboť nemá pochyb o tom, že tyto doklady byly jím vydány na základě jeho vědomosti o tom, jakou škodu poškozenému způsobil, navíc tato částka odpovídá téměř přesně výsledku inventury ze dne 26.1.2002, kdy byl zjištěn schodek pouze ve výši 24.000,-Kč a pokud by tato faktura vydána nebyla, schodek by se o částku, na kterou vydána faktura byla, zvýšil.

Oproti obžalobě byl popis skutku upřesněn, pokud se jedná o specifikaci poškozeného jakožto podnikatele, jemuž ve skutečnosti náležel předmětný stavební materiál, což se však nedotklo totožnosti skutku, kterou je třeba mezi obžalobou a rozsudkem zachovat.

Jednání obžalovaného bylo právně kvalifikováno jako trestný čin zpronevěry dle § 248 odst. 1, 3, písm.c) tr.zák. ve znění účinném od 1.1.2002, neboť bylo prokázáno, že obžalovaný si přisvojil jemu svěřený stavební materiál v hodnotě 640.793,-Kč, tj. naložil s předmětným svěřeným stavebním materiálem v rozporu s účelem svěřením, kterým byl jeho prodej třetím osobám. Výše způsobené škody spadá do kategorie škody značné, jež ve smyslu § 89 odst.11 tr.zák. s účinností od 1.1.2002 činí minimálně 500.000,-Kč. Jednání obžalovaného bylo právně kvalifikováno dle trestního zákona účinného nikoli v době spáchání trestného činu, ale dle zákona pozdějšího, neboť je to pro obžalovaného příznivější s ohledem na posun v kategoriích škod způsobených trestným činem, kdy dle zákona účinného v době spáchání trestného činu byla dolní hranice škody značné 200.000,-Kč, takže v případě užití trestního zákona účinného v době spáchání trestného činu, by intenzita následku byla vyšší, což je jedním z kritérií určujících intenzitu společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného.

Při stanovení druhu a výměry trestu, přihlédl soud ke stupni společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného, k možnosti jeho nápravy, jeho poměrům a dále též k účelu trestu uvedeného v § 23 odst.1 tr.zák. Jednání obžalovaného považuje soud za výrazně společensky nebezpečné zejména s ohledem na intenzitu způsobeného následku, dále s ohledem na to, že se svého jednání dopustil vůči zaměstnavateli, který měl k němu plnou důvěru a pověřil jej vedoucí funkcí, naopak ve prospěch obžalovaného hodnotil soud jeho dosavadní bezúhonnost a kladné hodnocení ze zaměstnání při odhlédnutí od posuzovaného jednání, kdy bylo v rámci pracovního poměru spácháno. V daném případě dospěl soud k závěru, že účelu trestu může být dosaženo uložením trestu podmíněného, který vyměřil na samé dolní hranici zákonné trestní sazby a vyměřil maximální zkušební dobu, tj. v trvání pěti let. Zároveň nad obžalovaným již nevyslovil dohled tak, jak to učinil při předchozích rozhodnutích, neboť s ohledem na dobu, která od spáchání skutku uplynula a na řádný život obžalovaného po celou tuto dobu, má soud za to, že uložení dohledu by bylo nadbytečné. S ohledem na to, že obžalovaný se dopustil majetkové trestné činnosti v souvislosti s nakládáním s hodnotami jemu svěřenými na základě dohody o hmotné odpovědnosti, bylo obžalovanému též uloženo trest zákazu činností spojených s hmotnou odpovědností při polovině zákonné trestní sazby, neboť je třeba, aby obžalovaný byl vyloučen po tuto dobu z povolání, kde by disponoval se svěřenými hodnotami a bylo by mu tak zabráněno v páčení

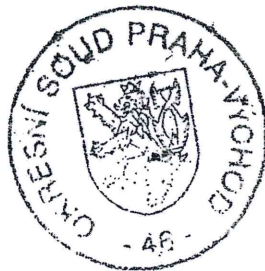
obdobné trestné činnosti. Soud dává obžalovanému uloženým trestem šanci, aby prokázal, že se jedná o vybočení z jinak řádného způsobu života, který pokud povede po celou zkušební dobu, bude rozhodnuto, že se osvědčil. V opačném případě by soud rozhodoval ve smyslu § 60 odst.1 tr.zák., jehož krajním opatřením je přeměna trestu podmíněného na trest nepodmíněný.

Vzhledem k tomu, že se poškozený připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody řádně a včas, provedeným dokazováním bylo prokázáno, že škoda mu byla způsobena obžalovaným trestnou činností a poškozený během trestního řízení prodal bez pasiv (tj. i bez dluhu obžalovaného) svou společnost, která byla de facto poškozená, svědkyni byla obžalovanému uložena povinnost nahradit způsobenou škodu poškozenému, jakožto fyzické osobě s tím, že jeho nárok vyplývá z ustanovení § 176 odst.1 a § 181 zákoníku práce. Konkrétně byla obžalovanému uložena povinnost nahradit škodu ve výši 560.793,-Kč, což odpovídá způsobené škodě snížené o 80.000,-Kč, které obžalovaný již poškozenému nahradil. Poškozený se současně připojil s nárokem na náhradu škody spočívající v jeho povinnosti odvést státu daň z přidané hodnoty ve výši 115.515,80 Kč, avšak tento svůj nárok nijak nedoložil a proto byl se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

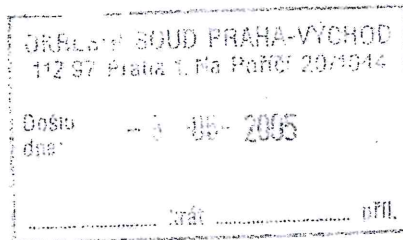
Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněna napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve lhůtě do 8 dnů ode dne doručení rozsudku, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně dle § 251 tr.ř. také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih rozsudek je napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Odvolání nemohou podat osoby, které se tohoto práva výslovně vzdaly.

V Praze dne 11. března 2005

JUDr. Kateřina Vrzáňová, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

-21-

č.j. 11 To 189/2005-316

USNESENÍ

Krajský soud v Praze jako soud odvolací projednal ve veřejném zasedání dne 26. května 2005 odvolání obžalovaného _____, nar. _____, podané proti rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 11. března 2005, sp.zn. 2 T 163/2003-301 a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný _____ uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr.zák., jehož se měl dopustit jako skladník- prodavač v prodejně stavebního materiálu

_____, tak, že v období od 3.7.2000 do 26.1.2002 si přisvojil svěřený stavební materiál v celkové hodnotě 640.793 Kč ke škodě

_____. Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 5 let se stanovením povinnosti, aby ve zkušební době podle svých sil uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil (§ 59 odst.2 tr.zák) a trest zákazu činností spojených s hmotnou odpovědností na dobu 5 let. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. mu byla uložena povinnost uhradit poškozenému _____ škodu ve výši 560.793 Kč, přičemž se zbytkem svého nároku byl poškozený odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které za něj velice obšírně zdůvodnil jeho obhájce. Odvolání směřuje proti všem výrokům rozsudku a obžalovaný v něm namítá, že soud I. stupně rozhodl na podkladě stejného skutkového stavu jaký zjistil již v předchozích dvou rozhodnutích, která byla odvolacím soudem zrušena, neboť doplněné dokazování nepřineslo žádné změny. Jedná se tedy podle jeho názoru o stav důkazní nouze, přičemž soud I. stupně neobjasnil skutkový stav natolik, aby mohl rozhodnout bez jakýchkoliv pochybností. V této souvislosti poukazuje na rozdílný popis skutku v přezkoumávaném rozsudku a v rozsudcích předchozích a má za to, že ani na základě znaleckého posudku nelze jednoznačně dovodit, že odcizil stavební materiál a že se tedy nejedná o zpronevěru převzaté finanční hotovosti, či dokonce o jiný způsob. Znalkyně totiž uvedla, že k průkazným zjištěním v této věci by potřebovala originální účetní doklady, z nichž by bylo

možno stanovit přesně ,jaký stavební materiál mu byl svěřen a byl skutečně dodán do provozovny v , aby si ho mohl přisvojit. Zdůrazňuje, že inventurní seznam stavebního materiálu při inventuře dne 26.1.2002 vyhotovil a předložil poškozený na svém počítači a podle svých dokladů, přičemž jako strana v trestním řízení má zcela opačný zájem na jeho výsledku než on, neboť mu jde o náhradu vzniklé škody. Namítá, že závěr soudu I. stupně, že si měl přisvojit stavební materiál v uvedené hodnotě není podporován dalšími důkazy a jeho úvahy, že pokud by tento materiál nebyl z inventurního seznamu vyřazen, musel by se projevit schodkem v této výši, nejsou přesvědčivé, neboť existuje další možný závěr, že si mohl přisvojovat finanční hotovost, která mu byla předávána zákazníky a příslušné účetní doklady vymazat z počítače. Věřohodnost svědka zpochybňuje mimo jiné i poukazem na to, že trval i na podepsání směnky, ačkoliv stačilo uznání povinnosti nahradit skutečně způsobenou škodu, a že požadoval dokonce zajištění tohoto dluhu zřízením zástavního práva na nemovitost jeho rodičů, neboť on sám žádný majetek neměl. Také výpověď svědka považuje za ryze účelovou a proto nevěrohodnou již proto, že byť jako hmotně odpovědný zaměstnanec za schodek ve skladu mohl logicky argumentovat tím, aby schodek zjištěný při inventuře dne 26.1.2002 byl připsán k jeho tíži (obžalovaného), přesto dobrovolně uhradil jeho polovinu (12.000 Kč). Odvolatel má proto za to, že si svědek rovněž mohl přisvojovat stavební materiál či převzatou finanční hotovost. Poukazuje dále na to, že jeho příjmy, které do domácnosti vnesl nepřesahovaly běžnou úroveň a nežil si tedy „nad poměry“. Připouští, že věděl o schodku zhruba ve výši 100.000 Kč a proto také svědka žádal o půjčku, aby ho mohl uhradit. Pak je ovšem zcela nelogické, že při vědomí očekávané inventury by si přisvojil další materiál či hotovost ve výši 500.000 Kč, nehledě na to, že vystavená faktura by měla krýt celý veškerý schodek, takže výsledek inventury by měl být fakticky nulový. Tak tomu ale nebylo, neboť v inventurních dokladech je u některých položek stav i nadále minusový a u několika položek dokonce plusový, což je v rozporu s vystavenou fakturou. Z toho zcela jednoznačně vyplývá, že si tyto věci nemohl přisvojit, neboť nebyly na skladě. Dále namítá, že ceny materiálu na vystavené faktuře jsou vyšší, než jsou ceny na faktuře společnosti , jíž byl stavební materiál prodáván a tato skutečnost zpochybňuje výši způsobené škody a v souvislosti s tím i právní kvalifikaci skutku. Navrhuje proto, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odvolací soud přezkoumal z hlediska vytýkaných vad napadený rozsudek i předcházející řízení a dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.

Přezkoumával již třetí odsuzující rozsudek v dané věci, když dva předchozí rozsudky ze dne 27.9.2002 a ze dne 31.3.2004 zrušil zejména pro neúplnost provedeního dokazování a požadoval opatření znaleckých posudků

z oboru ekonomiky a z oboru výpočetní techniky a programování (v případě, že bude ještě k dispozici původní počítač ze skladu v _____). Soudu I. stupně dále uložil, aby provedené důkazy řádně zhodnotil a náležitě zjistil způsob provedení posuzovaného trestného činu.

Soud I. stupně postupoval v intencích obou zrušovacích usnesení odvolacího soudu (ze dne 18.9.2003, sp.zn. 11 To 251/2003 a ze dne 22.7.2004, sp.zn. 11 To 237/2004) a provedl všechny dostupné důkazy, které mohly k objasnění dané věci přispět. Lze připustit, že požadované znalecké posudky nepřinesly očekávané výsledky, když zejména znalecký posudek z oboru výpočetní techniky a programování neodpověděl jednoznačně na položenou otázku, zda v účetní evidenci společnosti poškozeného vedené ve zkoumaném počítači docházelo k machinacím s účetními doklady změnou nebo výmazem dat (počítač měl sice znalec k dispozici, ale byl v mezidobí prodán a vymazané soubory, pokud tam nějaké byly, byly postupně novým majitelem přepisovány) a ani znalecký posudek z oboru ekonomiky neodpověděl na otázky soudu vyčerpávajícím způsobem, neboť znalkyně neměla k dispozici veškeré účetní doklady společnosti (byly údajně zničeny při povodni). I tak jsou z tohoto posudku základní skutečnosti, které jsou pro rozhodnutí v dané věci rozhodné zřejmé, takže na jeho podkladě a na podkladě dalších provedených důkazů (jiné se již nenabízejí a neuvádí je ani odvolatel) byl soudem I. stupně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.

Také způsob, jakým první soud provedené důkazy hodnotil, lze akceptovat, neboť odpovídá zásadě volného hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst.6 tr.ř. Je zřejmý z odůvodnění napadeného rozsudku, kde první soud vysvětlil, o jaké důkazy své skutkové i právní závěry opíral, jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil a jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného, který připustil zavinění schodku pouze do výše 100.000 Kč. Jeho argumenty jsou logické a přesvědčivé a odvolací soud na ně mohl plně odkázat, neboť se s nimi zcela ztotožnil.

K námitce obžalovaného, že předmětný inventurní seznam stavebního materiálu sám o sobě nemůže postačovat a měl by být podpořen řadou dokladů a dodacích listů je třeba uvést, že se soud I. stupně pokoušel potřebné účetní doklady opatřit a ustanovenou znalkyní z oboru ekonomiky vyhodnotit, nicméně zjistil, že k dispozici nejsou a ani nebudou (byly zničeny při povodni) a tak musel vycházet z důkazů, které měl k dispozici. I tak jsou jeho skutkové a právní závěry naprosto správné.

Provedenými důkazy především správně zjistil, že zmiňovaný daňový doklad – fakturu č. 033000302, obsahující seznam zpronevěřeného stavebního

materiálu včetně jeho ceny v celkové částce 640.793 Kč, vyhotovil bezprostředně před zahájením inventury dne 26.1.2002 sám obžalovaný. Svědčí o tom nejen výpověď poškozeného, jemuž se obžalovaný ke zpronevěře stavebního materiálu v tomto rozsahu doznal a směnka, kterou obžalovaný na uvedenou částku vystavil a podepsal, ale i další důkazy, které věrohodnost výpovědi poškozeného podporují a obhajobu obžalovaného vyvracejí. Jde především o výpovědi zcela nezaujatých svědků z nichž je zřejmé, že je obžalovaný v inkriminované době žádal o půjčku finančních prostředků přibližně ve stejné výši, na jakou zněla předmětná faktura (od obžalovaného žádal půjčku 500.000 Kč a od poškozeného 150.000 Kč), ale také již zmíněný znalecký posudek z oboru ekonomiky, z něhož je, navzdory neúplnosti jeho závěrů, mimo jiné zřejmé, že výsledkem fyzické inventury majetku ze dne 26.1.2002 bylo manko na materiálu ve výši 24.740 Kč a v případě, že by předmětná faktura před započítáním inventury vydána nebyla a nebyla do inventury zahrnuta, navýšilo by se manko na materiálu o částku, na kterou zněla, tedy o částku 640.793 Kč.

S přihlédnutím k těmto důkazům není důvod k úvahám, že by se na vzniku schodku v uvedené výši podílela jiná osoba než obžalovaný (např. svědek obžalovaný jak se obžalovaný snaží naznačit), že schodek vznikl jiným způsobem, než jaký je z výroku napadeného rozsudku zřejmý, a že by způsobená škoda byla nižší, než jak ji zjistil soud I. stupně. Námitky obžalovaného k výroku o vině tak důvodné nejsou a odvolací soud je odmítl.

Správná skutková zjištění pak první soud právem podřadil pod kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák., jehož znaky naplňuje s ohledem na výši způsobené škody, převyšující spodní hranici rozpětí zákonem stanoveného pro značnou škodu (500.000 Kč).

Výroku o vině tedy nemohl odvolací soud nic vytknout a pochybení neshledal ani ve výroku o trestu odnětí svobody, který je svým druhem i výměrou, ve spojení s trestem zákazu činnosti ve stanovené výměře naprosto přiměřeným postihem obžalovaného, zohledňujícím i skutečnosti, které obžalovanému prospívají, zejména jeho dosavadní bezúhonnost, jakož i zjištění, že od spáchání posuzovaného skutku již uplynula delší doba.

Také výrok o náhradě způsobené škody je naprosto správný a zákonný a vyjadřuje správné zjištění, že obžalovaný poškozenému na náhradu způsobené škody, jejíž výše má oporu ve výroku o vině, uhradil částku 80.000 Kč.

Po těchto zjištěních odvolací soud podané odvolání jako nedůvodné zamítl.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný. Z důvodů uvedených v § 265b) tr.ř. lze proti němu podat **dovolání do 2 měsíců od jeho doručení** Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně. Obžalovaný může podat dovolání **pouze** prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebude učiněno prostřednictvím obhájce se za dovolání nepovažuje, i kdyby bylo takto označeno.

V Praze dne 26. května 2005

Mgr. Ladislava Procházková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

